

F. t. l. vedr. landbrugsejendomme.

Spørgsmålet om en bedre sikring af landbrugsjorden ud fra ressourceøkonomiske betragtninger har været drøftet i udvalget for den fremtidige landbrugspolitik, og der har i udvalget været enighed om, at der i landbrugsloven bør tilvejebringes udtrykkelig hjemmel for sikring af landbrugsjorden ud fra ressourcemæssige synspunkter.

Der var i udvalget enighed om, at det i loven præciseres, at de beføjelser, som loven hjemler, særlig skal anvendes til at sikre, at der ved inddragelse af landbrugsjord til anden anvendelse sker en økonomisering af de naturgivne arealressourcer. De bedst egnede landbrugsjorder skal i størst mulig udstrækning bevares som landbrugsjord.

Udvalget for den fremtidige landbrugspolitik har tillige drøftet spørgsmålet om offentlige myndigheders jorderhvervelser og arealdispositioner i det åbne land.

Efter den nuværende landbrugslovs § 20 kræves der ikke tilladelse fra landbrugsministeren til danske offentlige myndigheders jordkøb. Det står således frit for primærkommuner og amtskommuner at købe landbrugsejendomme i landzone såvel med henblik på sikring af byudviklingen på langt sigt som til andre formål.

I løbet af de seneste 10-15 år har adskillige kommuner opkøbt betydelige landbrugsarealer. Disse kommunale jorderhvervelser i det åbne land har skabt problemer for jordlovsmyndighederne, idet der ikke altid i tilstrækkelig grad er taget hensyn til jordbrugets interesser og landbrugslovgivningen.

Der var i udvalget enighed om at foreslå landbrugslovens § 20 ændret, således at såvel primærkommuners som amtskommuners køb af landbrugsejendomme i landzone kræver tilladelse. Udvalget har ligeledes foreslået, at der sker en samordning af de offentlige myndigheders jorderhvervelser og arealdispositioner i øvrigt, således at det sikres, at den gældende landbrugslovgivning respekteres. Efter udvalgets opfattelse bør statens jordlovsudvalg forestå statens køb af landbrugsjord.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 1* og *2* er udformet på grundlag af udvalgets indstilling. *Stk. 1* er udformet som en formålsbestemmelse, hvori det præciseres, at landbrugsloven har til formål at værne landets dyrkningsjorder og sikre en forsvarlig udnyttelse af de jordbrugsmæssige arealressourcer samt sikre en hensigtsmæssig udvikling af jordbrugserhvervene. I *stk. 2* præciseres, at de beføjelser, som loven hjemler, særlig skal anvendes til at sikre en ressourceøkonomisk anvendelse af landbrugsjorderne, tilstræbe sikring af større, samlede landbrugsområder, som har særlig betydning for

jordbrugets erhvervs muligheder, samt sikre en hensigtsmæssig ejendomsstruktur og jordarrondering.

De foreslåede bestemmelser i nr.e 3-5 giver landbrugsministeren hjemmel til efter forhandling med miljøministeren og den eller de pågældende fagministre at fastsætte vejledende retningslinier for inddragelse af landbrugsjord til ikke-jordbrugsmæssige formål og for offentlige myndigheders erhvervelse af landbrugsjord, samt hjemmel til - efter forhandling med miljøministeren og vedkommende fagministre - at fastsætte regler om, at offentlige og private projekter, anlæg og dispositioner, der medfører, at større landbrugsarealer vil blive beslået til ikke-jordbrugsmæssige formål eller medfører væsentlige indgreb i arronderingen eller driften af landbrugsejendomme og hvor lokalplan ikke tilvejebringes, skal forelægges for landbrugsministeren forinden der træffes beslutning om fremme af projekt m. m.

Udtrykket projekter, anlæg og dispositioner omfatter en række dispositioner i relation til arealanvendelsen i landzone, herunder også dispositioner af vidererækkende planlægningsmæssig betydning.

Disse projekter m. v. vil tillige kræve en tilladelse efter by- og landzonelovens §§ 6-9, og endvidere vil gennemførelsen af disse projekter m. v. i mange tilfælde forudsætte, at der udarbejdes lokalplaner efter kommuneplanlovens § 16, stk. 3. Det er forudsat, at der i de tilfælde, hvor der er tale om projekter m. m., der etableres på grundlag af lokalplan, alene vil blive tale om vejledende retningslinier.

De foreslåede bestemmelser tager især sigte på at styrke den jordpolitiske indflydelse på den fysiske planlægning og sikre varetagelsen af de jordbrugsmæssige interesser i det åbne land.

De jordbrugsmæssige interesser har hidtil kun i begrænset udstrækning været varetaget i forbindelse med den fysiske planlægning. Dette skyldes bl. a., at der ikke har foreligget en egentlig dokumentation af de jordbrugsmæssige interesser i form af en jordklassificering.

I forbindelse med fastsættelse af vejledende retningslinier for inddragelse af landbrugsjord til ikke-jordbrugsmæssige formål agtes der tilvejebragt en samordning mellem jordlovsmyndighederne og de myndigheder, der forestår den fysiske planlægning i henhold til region- og kommuneplanlovene.

Retningslinierne for inddragelse af landbrugsjord til ikke-jordbrugsmæssige formål tilsigter primært at sikre varetagelsen af de jordbrugsmæssige interesser i det åbne land, hvorimod disse forhold.